

Amsterdam Sinfonietta speelt te gepeperd

Een concert van Amsterdam Sinfonietta geeft je nimmer een moment om weg te soezen, laat staan om je te vervelen. Dit orkest heeft patent op de spannendste contrasten, doet niets liever dan hemelbestormend musiceren in uitbundige klankkleuren.

O zeker, in pianissimi weet Sinfonietta ook een gevoelige snaar te raken. Echter, de plotselinge klank- en sfeerwisselingen zijn soms te extreem, wekken te veel adrenaline op.

Het blijft een genot om naar die samengebalde energie te kijken, maar met gesloten ogen bemerk je toch dat het gezamenlijk coloriet echt te gepeperd is. Het lijkt erop dat niemand voor elkaar onder wil doen, zo heftig wordt er uitgehaald.

Het Allegro assai, het laatste deel uit de Symfonie nr 40 in g klinkt als een leger dat vitaal en fanatiek ten strijde trekt. Het zou overigens best kunnen dat Amadeus Mozart bij deze uitvoering van opwinding een paar koprollen voor het orkest zou maken; zo was hij wel.

Het is het eerste concert waarin Amsterdam Sinfonietta weer voltallig optreedt in de akoestisch verrukkelijke Stadsgehoorzaal. Hier kan het orkest (inclusief tien blazers) zich hartverscheurend uitleven. Zelfs in het eerste deel, waarin de delicate melodiëlijn van de altën plotseling overgaat in een orkaan van klankkleuren.

Ook in het Andante zijn die grote contrasten te horen. Het beweegt zich licht en zangerig voort, maar wordt geregeld fel doorkliefd. En alom tegenwoordig zijn die twee argeloze huppelnootjes, die strijkers en blazers elkaar steeds luchtig aanreiken. Ook in het Menuet is geen plaats voor poezeligheid; kloek samenspel met prachtig geïntegreerde blazers die zich om beurten loszingen uit de

'Mozart in Japan' door Amsterdam Sinfonietta, concertmeester Candida Thompson (viool), m.m.v. Lawrence Power (altviool). Gehoord: 13/10, Stedelijk Concertgebouw Leiden.

fraaie strijkersklank.

Van eenzelfde lef getuigt de uitvoering van een anoniem arrangement van Mozarts schitterende klarinetconcert in A, nu voor altviool en orkest. Lawrence Power is een duivelskunstenaar op zijn instrument. Hellig van geestdrift doet hij vaag denken aan het zinderende spel van Nigel Kennedy.

Organisch en spannend is de interactie tussen solist en orkest. Amsterdam Sinfonietta onder de gedreven aanvoering van Candida Thompson zet Power aan tot vurige expressie, in het adagio tot serene soberheid.

Van de westerse klassieker Mozart naar twee 'westers beïnvloede' Japanners, Tōru Takemitsu en Yoshiro Kanno. Als laaghangende mist boven land, verwaaiend langs de flanken van de Fujiyama, zo sfeervol schemert dit Requiem for Strings (1957). Fluisterende eerste en tweede violen worden gaandeweg krachtiger, schampen tegen leistenen, waarboven een enkele verstilde melodie van de altviool zweeft.

De clavecinist David Jansen speelt én dirigeert in 'Vestiges du Vent I' (1980) van Kanno. Hij laat aanhoudend een tienvoudige samenklank ritmisch kletteren op de laagste toetsen. Suiszende geluiden, hoge fluittonen van violen, zacht zwengelende melodiëlijntjes in de cellopartij als sporen van wind. Naar alle kanten schieten windveren langs het zwerk, in vaal verkleurende harmonieën; dan plotseling een inslag, een beving gevolgd door het ruisen van een zachte stilte. Indrukwekkend mooi gespeeld.